

Róbert Bezák – pokus o kvietizmus alebo o umlčanie kresťanov?

Branislav Michalka

25. mája 2020 ✚ Spoločnosť

Bezák a katolíci v politike

Posledné vyjadrenia bývalého arcibiskupa Bezáka, v ktorých tvrdil, že by bolo lepšie aby sa kresťania vyhýbali angažovaniu vo verejných inštitúciách, zaujali mnohých jeho priaznivcov aj odporcov. Bezák doslova každému kresťanovi odkázal: „Musí si uvedomiť, že jednoducho keď ten svet je postavený tak, ako je, niektoré profesie musí nechať bokom. A to, samozrejme, bude platiť aj v politike ...“

Na prvý pohľad to môže pôsobiť dojmom, ako by Bezák odporúčal kresťanom túto alternatívu stiahnutia sa z verejného priestoru, z dôvodu snahy o uchovanie ich morálnej a vieroučnej integrity.

<https://www.tyzden.sk/spolocnost/64868/blizni-s-robertom-bezakom-kde-konci-viera-a-zacina-fundamentalizmus/?ref=tit>

To však akosi nekorešponduje s jeho predchádzajúcimi aktivitami a vyjadreniami, ktoré naopak prílišný integralizmus vo veciach viery a morálky nepresadzovali. Jeho vyjadrenia sa vždy uberali smerom k myšlienkovému pluralizmu a k zhovievavosti pri presadzovaní cirkevných morálnych prikázaní. Podporil napríklad kandidatúru súčasnej prezidentky Čaputovej, ľavicovej liberálky, podporujúcej potraty a homosexuálne nezriadené vzťahy. V horeuvedenom rozhovore však popisuje súčasný stav našej spoločnosti, ten „svet postavený ako je“, sťa nejaký neosobný Osud, ktorý sa tu akosi záhadne zjavil, bez aktivity predchádzajúcich generácií protikresťanských síl; aktivity konkrétnych ľudí, podporovaných aj niektorými katolíkmi, vrátane jeho osoby. Pokiaľ niekto podporí politika obhajujúceho právo ženy na potrat a potom ide kresťanom dohovárať, že určité povolania sú pre ich morálku neprípustné, tak to znie trochu pokrytecky.

Rovnako pokrytecké bolo, keď sa Bezák verejne jednak vymedzil voči Čaputovej názorom na potrat a LGBT a zároveň ju odporúčal voliť. Znamená to, že pre neho nie sú tieto otázky najdôležitejšie? Áno, sám to vtedy povedal, keď hovoril o politikoch Smeru: „*Teraz sú velmi vystrašení z toho, čo sa deje. Cítiť, že Harabin a Kotleba by pre niektoré akože kresťanské otázky neboli pre nich až takí neprijateľní. To je najhoršie. Akoby sme sa zamerali na jeden fakt a všetko ostatné ide bokom. Akoby v cirkvi zabudli, že otázky spravodlivosti, korupcie a dôstojnosti sú dôležitejšie. Tvária sa, že prvoradé sú otázky homosexuálov, interrupcií a podobne.*“

<https://www.krestandnes.cz/robert-bezak-cirkev-ma-blizko-k-smeru-miklosko-pre-vrcholovu-cirkev-nic-neznamena/>

Je teda jasné, že **najhoršie**, pre Bezáka nie sú napr. potraty, ale to, že sa k moci dostanú sily, ktoré podľa neho ohrozujú demokraciu. Zachovanie konkrétneho politického systému je tu povýšené nad zachovanie

základnej kresťanskej morálky.

Pri jeho najnovších vyjadreniach je podozrivé práve to, že tieto odporúčania prichádzajú v čase, keď ľavicovo-liberálne sily začali postonávať nad nečakanou kresťanskou dominanciou v parlamente. Nedá sa ubrániť dojmu, že tieto vyjadrenia majú za cieľ skôr paralyzovať možnú kresťanskú ofenzívu, než rozdúchať väčší morálny a vieroučný zápal u katolíckych kresťanov.

Problematická je aj samotná idea stiahnutia sa kresťanov z verejného priestoru. V Katechizme katolíckej Cirkvi z roku 1997 totiž čítame v paragrafe 1913 takéto vyjadrenie ohľadom účasti katolíkov vo verejnom živote: *„Je potrebné aby všetci mali účasť na rozvoji spoločného dobra, každý podľa svojho postavenia, ktoré zaujíma a podľa úlohy, ktorú zastáva. Táto **povinnosť** má pôvod v dôstojnosti ľudskej osoby.“* Máme teda tomu rozumieť tak, že Róbert Bezák nechce aby sa katolíci podieľali na spoločnom dobre? Nota bene, keď on sám svojou podporou Čaputovej predviedol pravý opak a zapojil sa do budovania politiky veľmi aktívne?

Má sa katolík báť kresťanského štátu?

Domnievame sa, že problém bude skôr v tom, ako si bývalý arcibiskup predstavuje ono „spoločenské dobro“. Bezák totiž tento pojem stotožnil s realizáciou ľavicovo liberálnej predstavy spoločnosti, čo dokázal práve opakovanou podporou, nielen politickou, všetkých liberálnych síl na Slovensku. A tiež prijatím ich spätnej podpory, pre svoju vlastnú osobu. Pravdepodobne by mu nevadilo keby sa angažovali v politike nejakí liberálni katolíci, zmierení s hodnotovým a náboženským stavom spoločnosti. Avšak okamžite, ako sa na Slovensku začalo spochybňovať zabehané liberálne klišé, na vládnej a parlamentnej úrovni, prichádza Bezák so zvláštnou formou sociálneho a politického pustovníctva, ktoré má kresťanov odradiť od angažovania.

Nech nazeráme na jeho najnovšie vyjadrenia z ktorejkoľvek strany, nutne nám z toho vychádza len jedno: Bezák nie že by nechcel, aby sa katolíci angažovali, on sa skôr ľaká, že by pri tom angažovaní skutočne presadili kresťanskú víziu spoločnosti. Čo je u vysväteného kňaza a biskupa pozoruhodný úkaz.

Pravdepodobne ho desí predstava, že sa nejaký katolícky lekár zamestná v nemocnici, odmietne vykonávať potraty a následne zmobilizuje spoločnosť aj politiku do boja proti potratom, čím pravdepodobne, v Bezákových očiach, prispeje k tomu najhoršiemu zlu na svete: ohrozí demokraciu a podporí kresťanský fundamentalizmus.

Je však štát založený na hodnotách kresťanského náboženstva pre katolíka skutočne takou hrozbou, že pred ním musí utekať ako pred koronavírusom? V tom istom Katechizme čítame tento paragraf:

1920 *„Politické spoločenstvo a verejná moc majú svoj základ v ľudskej prirodzenosti a preto patria k poriadku stanovenému Bohom.“* (je to citát z dokumentov II. vatikánskeho koncilu, proti ktorému zaiste ani Róbert Bezák nebude nič namietat.)

Čiže, ak tomu dobre rozumieme: aj politika je súčasťou Bohom stanoveného poriadku a teda je logické, že kresťan v politike presadzuje to, čo tomuto Bohom stanovenému poriadku zodpovedá. A kde sa dozvedá katolícky kresťan o Bohom ustanovenom poriadku? V cirkevnom učení. Toto učenie nám presne v sociálnych a morálnych encyklikách **všetkých** pápežov (nielen niektorých) hovorí, aké má tento poriadok znaky. Kresťan je, ako bolo uvedené vyššie, tieto znaky, **povinný** presadzovať ako „spoločenské dobro.“

A to nielen skrze jeden konkrétny, liberálne-demokratický režim. Ten istý Katechizmus nám totiž hovorí v paragrafe

1922: „*Rozmanitosť politických režimov je oprávnená pod podmienkou, že prispievajú k dobru spoločnosti.*“

Z učenia Cirkvi teda vieme čo je „dobro spoločnosti“ (určite to nie sú potraty, homosexuálne sobáše, sexuálna výchova, manželské rozvody alebo pornografia), vieme, že sme **povinní** sa oň snažiť a vieme, že je jedno v akom režime, pokiaľ ten režim toto dobro podporuje. Podporuje súčasný liberálne-demokratický režim toto dobro? Obávam sa, že nie. Prečo teda to zdesenie mnohých katolíkov, ktorí považujú fetiš liberálnej demokracie za dôležitejší ako „spoločenské dobro“, keď samotný katechizmus z roku 1997 považuje rozmanitosť režimov za oprávnenú? Je to snáď už katechizmus neplatný a bol už aj on zaradený pod nálepku „stredovekého tradicionalizmu“? Alebo len liberalizmus v spoločnosti, a bohužiaľ aj v Cirkvi, cvála takým tempom, že katolíci už ani nestačia lapať po dychu, aby to tempo s ním udržali?

Arcibiskup Bezák, je živým dokladom tohto tempa a vývoja na Slovensku, ktoré práve teraz zažíva vojnu, prebehnuvšiu na Západe už pred 40 rokmi. Bohužiaľ, skončila porážkou kresťanov. Vývoj Róberta Bezáka kopíruje vývoj západného liberálneho kresťanstva s celou jeho tragikou.

Vzdal sa liberalizmu v prospech mystiky?

Zdá sa, že myšlienkové putovanie Róberta Bezáka, podľa jeho posledných vyjadrení, dostalo zaujímavý smer, ktorý však akosi nekorešponduje s jeho populistickým aktivizmom, ktorým bol preslávený počas zastávania funkcie arcibiskupa v Trnave. Jeho najnovšie úvahy pripomínajú bludný smer katolíckej mystiky 17. storočia – kvietizmus. Táto heréza hlásala pasívny pomer k svetu a životu a zrieknutie sa aktívnej činnosti, čo odôvodňovala odovzdanosťou do Božej vôle. Prívrženci kvietizmu verili v možnosť bezprostredného spojenia s Bohom, čo u nich viedlo k podceňovaniu úlohy cirkevných obradov, sviatostí a ústnych modlitieb. Jeho zásady vychádzali do značnej miery z fatalizmu. V roku 1687 pápež Inocent XI. tento spôsob uvažovania a konania odsúdil ako bludný.

Nás by však malo viac zaujímať, či obratom od liberálneho aktivizmu, ktorý chcel omladiť Cirkev, k pasivizmu, ktorý odporúča kresťanom rezignovať na verejné funkcie a aktivity, došlo skutočne k zmene myslenia, alebo máme do činenia s konzistentnými postojmi, ktoré modifikujú len účelovú taktiku, nie podstatu.

Je viac ako pravdepodobné, že Róbert Bezák svoje názory na to, ako by mala vyzeráť Cirkev a svet nezmenil. Jeho účasť na aktivitách ultraliberálnych teologických združení (Teofórum) v posledných rokoch svedčí o tom, že si svoje liberálne postoje uchoval. Jedinou príčinou, tohto náhleho „mysticizmu“ a fatalistického „pustovníctva“, môže byť len ten fakt, že vývoj nabral v jeho očiach nežiadúci smer a hrozí erózia liberálneho sveta a liberálnej Cirkvi.

Pre obdobie defenzívy liberálnych síl je kvietizmus vynikajúcou alternatívou. Všimnime si, že už v 17. storočí obsahoval prvky, ktoré sú dnešným cirkevným liberálom blízke: podceňovanie cirkevných obradov a sviatostí. Kontinuita postojov bude teda zachovaná: v médiách sa nám teraz šíria, v rámci boja proti tradicionalizmu, posmešné znevažovania relikvií, obradov a tradičných modlitieb ako „magických úkonov“. Čiže chuť formovať cirkev a politiku na Slovensku v duchu liberálnych tradícií nevyprchala, ale zdesenie

z toho, že by sa kresťania mohli upnúť k inej vízii cirkvi a politiky, ako bola liberálna, napĺňa pokrokové kruhy, vrátane Roberta Bezáka, nepokojom.

A aká bola tá „ich“ vízia? Skúsme si ju priblížiť v niektorých bodoch.

Cirkev pre mladých

V duchu modernej fetišizácie mladosti, ktorý v Európe straší už od dôb romantizmu, sa liberalizmus v Cirkvi snaží glorifikovať mládež ako príslub budúcnosti a snaží sa ju získať lichotením a prispôsobovaním za každú cenu. Typická bola Bezáková účasť na festivale Pohoda. Tam sa vyjadril, že „Boh je najväčší pohodák“, čím naznačil, že nie je „prísny Sudca“, ktorý raz bude súdiť „živých i mŕtvych“, ale niekto, komu festivaly typu Pohoda vyhovujú. Neskôr to Bezák zhodnotil nasledovne: *„Keď som bol prvýkrát na Pohode, bolo to také zvláštne, lebo veď čo tam má čo hľadať arcibiskup, keď tam sú mladí ľudia, drogy, sex a rokenrol. Ale teraz tam už bol aj pomocný bratislavský biskup Jozef Hal'ko. Som rád, že aj moji kolegovia pochopili potrebu ísť na Pohodu a vytvárať tam pohodu.“* (

<https://www.tyzden.sk/rozhovory/57612/je-tazke-vratit-sa-spat/>) Áno, kolegovia to už pochopili. Drogy nevadia, kľzanie sa v blate nevadí, ostentatívna mešita nie je problémom, relativizovanie katolíckej viery nevadí. Dôležité je, aby mládež videla, že „Boh je pohodák.“

Toto jednostranné zameranie sa na mládež a snahu stať sa u nej populárnym, mimochodom zosmiešňovanú už starovekými filozofmi, dobre popisuje ako „filozofickú poveru“ poľský filozof J. M. Bocheński: *„V polovici 20. storočia sa rozšíril názor, že mladí ľudia, a to dokonca nedospelí, sú v každom ohľade lepší, múdrejší atď. než ľudia dospelí. Mám podozrenie, že sa s niečím podobným stretávame už v Óde na radosť: Nech iných drví vek, a k zemi zhýba zvráskavené čelá ... Ty, mladost', vzlietni nad obzory ...“*. (Bocheński – Slovník filosofických pověr, Academia, Praha 2000)

Vidíme tu, ako naznačuje ukážka z Beethovenovej Ódy na radosť, vytvorenie romantickej dichotómie medzi skostnatenou starobou, neduživou, nefunkčnou a dynamickou, vzletnou, nádejnou mladost'ou. To je aj vízia liberálov v Cirkvi: odhodíť všetko zastarané a prispôbiť sa mládeži a teda budúcnosti.

Tento kult mladosti kulminoval v 60. rokoch 20. storočia, práve počas II. vatikánskeho koncilu. Prítomný bol však už koncom 19. storočia, napr. v Cirkvou odsúdenom hnutí Sillon. Predstavitelia nových teologických snažení, ako Emmanuele Mounier, videli v mládežníckych hnutiach novú nádej. Ani netreba dodávať, že v ospevovaní mládeže najvyššie méty dosiahli komunisti a národní socialisti.

Tolerantná Cirkev

Liberálna Cirkev musí byť tolerantná. Nemala by pod trestami vymáhať plnenie morálnych a cirkevných príkazov. Bezák o tom hovorí: *„Ja som tak učil morálnu teológiu, že čím pridávame viac príkazov, zákazov a zákonov, tých trestných, tých penálnych, tým viac to hovorí o nedostatočnosti a nevyspelosti človeka. A čím menej je zákonov, tým to hovorí o väčšej charakterovej hodnote a úrovni človeka. Nie nadarmo mal svätý Augustín tú známu vetu „Miluj a rob čo chceš.“* (úryvok z knihy rozhovorov Medzi nebom a peklom)

Liberáli, ako vždy radi citujú vety a príklady vytrhnuté z kontextu. Podobne ako v príbehu o ukameňovaní hriešnice zamlčávajú Kristovo: „chod' a **viac už nehreš**“, ako predpoklad odpustenia, tak aj v prípade sv. Augustína nehovoria čo u neho zahŕňal príkaz „miluj“. Neznamenal nejakú citovú emóciu, ale predpokladal dodržiavanie Božích a cirkevných morálnych prikázaní. Boha miluje ten, kto zachováva jeho príkazy. To je

dôkaz lásky. Až potom vzniká predpoklad, že si človek môže robiť „čo chce“.

Snom liberálov a aj Bezáka je Cirkev, ktorá nebude nikoho penalizovať, ale len citlivo sprevádzať. Kam až sprevádzať? Ak by verili v Peklo, tak možno až tam. Každopádne len nie hroziť Peklom: *„Takže tá otázka asi stojí tak, či nebudujeme niekedy cirkev trochu **nešťastne**, v nedôvere v dobrý úmysel. Skôr by som chcel láskou riešiť **umenšenie všetkých tých príkazových zákazov**, ako ich stále precizovať, rozširovať a hroziť peklom, lebo v cirkvi nemáme dôveru v to, že ty to dobrovoľne splníš.“* (v už citovanej knihe)

Aby demonštroval tolerantný postoj k prostému ľudu, tak nakoniec zosmiešnil aj rolu kňaza ako toho, kto má napomínať veriacich, pretože je podľa neho ľahké napomínať ohľadom sexuálnej morálky keď človek nie je ženatý, nemá deti alebo nemusí ísť na potrat. (<https://style.hnonline.sk/hn-magazin/1823894-robert-bezak-prehovoril-o-sexualnych-skandaloch-v-cirkvi-o-celibate-aj-o-migrantoch>) Čiže kňaz je akýsi pokrytec, ktorý napomína ľudí vo veciach, ktoré sám nemusí riešiť. S podobnou logikou by žiaden sudca nemohol odsúdiť vraha, pokiaľ by nemal skúsenosti podobného druhu ako súdený.

Apel na morálnu tolerantnosť v Cirkvi pochádza už z čias renesančného humanizmu, osvietenstvo tento trend upevnilo a naplno sa prejavil v 19. storočí. Pápeži vydávali jednu encykliku za druhou, aby potvrdili tradičné učenie Cirkvi o manželstve (Casti connubii, Pius XI.), sexuálnej morálke (Humanae vitae, Pavol VI.), ale v radoch Cirkvi sa množil počet kňazov naklonených liberalizmu (Karl Rahner, Yves Congar, Hans Küng a ďalší), a z ktorých niektorí nakoniec popierali aj existenciu zatratených v Pekle (Hans Urs von Balthasar). Logické domyslenie bežného človeka je za tohto predpokladu nasledovné: pokiaľ nikto nebude zatratený, tak načo vlastne vyžadovať plnenie nejakých morálnych príkazov, ktoré boli predtým sankcionované zatratením? Spasení budeme všetci. Tak čo? Majme sa hlavne radi.

Neokázalá Cirkev

Ďalšou bolestnou skutočnosťou pre liberálov v Cirkvi, sú jej obrady. Ako ľudia vnímaví pre všetko ekumenické, absorbovali liberáli v Cirkvi už dávno protestantské výhrady proti sv. omši, relikviám, sviatostiam a predovšetkým proti tzv. triumfalizmu a pompéznosti. Nie inak sa prezentoval Róbert Bezák. Presne v duchu najlacnejšieho populizmu, s ktorým sa politici rozhodnú odhodiť pri volebnej kampani kravatu a oblek, len aby zabodovali aj medzi voličmi zo sociálne slabších vrstiev, sa rozhodol získavať popularitu presne v duchu husitských a protestantských škrupulí voči vznešenosti cirkevných odevov a obradov. Na Pohode sa vyjadril: *„Kristovo poslanstvo nie je na prvom mieste liturgické, aby sme sa vedeli prežehnať, kláknúť si, aby tam bol pekne oblečený farár a okolo neho pobehovali miništranti.“* Už to, že sa tu vytvára rozpor medzi Kristovým poslanstvom a liturgiou, je povážlivé. Ako by Kristovo poslanstvo bolo niečím, čo je možné naplňať aj bez liturgie. To je však v rozpore so základným učením Cirkvi. Táto protestantská vízia kresťanstva, založená len na Božom slove a v ktorej je liturgia len akousi voliteľnou nadstavbou, je pre katolíka neprijateľná.

Navyše, pri boji proti pompéznosti v Cirkvi, dochádza k nepochopeniu celého zamerania liturgie. Tá je nasmerovaná k Bohu a nie k ľuďom. Vznešené odevy, nádoby, schránky sú prejavom úcty k Bohu a nie sebaaprezentácia človeka. Tu sa odhalil kameň úrazu modernistickej liturgickej praxe, v ktorej je kňaz zameraný na „spoločenstvo“ a nie na Boha. Takýto kňaz automaticky interpretuje nosenie vznešeného ornátu vo vzťahu k ľuďom. Že pre Bezáka nemá liturgia vo vzťahu len k Bohu význam dokazujú jeho slová

keď na otázku: **Ostáva vám teda len možnosť slúžiť omše súkromne?, odpovedal:** „Ako som sa to dozvedel, pochopil som, že to je cesta, ktorá by mi umožnila existovať ako kňazovi a biskupovi. Stačí to však k životu, aby človek žil svoje povolanie len súkromne? **Pre mňa to nie je riešením. ... lebo za každú cenu** chcem slúžiť svätú omšu pred ľuďmi. To sa nedá.“ (<https://dennikn.sk/864486/odomykame-bezak-som-disidentom-na-periferii-z-arcibiskupa-sa-preto-stava-ucitel/>) Vidíme tu kňaza, ktorý stotožnil liturgiu s medziľudským kontaktom. Radšej snáď nebude slúžiť sv. omšu, než by ju slúžil Bohu sám? Tridentský koncil nás však učí, že súkromná omša má práve takú istú platnosť ako verejná. V čom je teda problém?

Myšlienka „neokázalej“ Cirkvi je čisto protestantského pôvodu. Ani východné cirkvi ani katolícka Cirkev nikdy nerezignovali na oslavu Boha formou vizuálneho bohatstva a nádhery. *Ani sv. František, ktorému sa tieto myšlienky podsúvajú.* V 20. storočí tieto snahy prepukli do pokoncilového rušenia kostolných výzdob a oltárov. V extrémnej forme sa prejavili v marxizmom ovplyvnenej „teológii oslobodenia“, ktorá videla v kňazovi predovšetkým bojovníka za sociálnu spravodlivosť a honosné obrady a rúcha považovala za symbol buržoáznej Cirkvi. Kňazi sympatizujúci s týmto teologickým prúdom sa radi obliekali neformálne, niektorí aj do revolučných uniforiem, aby zdôraznili svoju spätosť s „božím ľudom.“

Ekumenická cirkev

Nie je ani nutné dodávať, že v spektre liberálneho sveta hrá kľúčovú úlohu tzv. ekumenizmus, čo je snaha o zjednotenie cirkví s katolíckou Cirkvou, avšak nie na základe akceptovania vieroučného mandátu katolíckej Cirkvi, ktorý dostala od Boha, ale na báze akéhosi spoločného nekonfliktného putovania, v rámci ktorého sa nebudú cirkvi vzájomne obťažovať Pravdou a urážať ukazovaním protikladov v učení jednotlivých cirkví. Róbert Bezák rád aktívne asistoval pri ekumenických akciách, ako napr. popisuje aj správa z roku 2011: *Ekumenickým stretnutím v Kostole Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania v Trnave vyvrcholí v utorok 25. januára o 18.00 hodine ekumenický Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov. Veriacim všetkých cirkví sa prihovorí arcibiskup Rímskokatolíckej cirkvi Róbert Bezák.* (<https://mytrnava.sme.sk/c/5734033/arcibiskup-robert-bezak-sa-prihovori-evanjelikom.html>) Táto predstava zahŕňa nielen kresťanské cirkvi ale aj nekresťanské náboženstvá a posúva celú kresťanskú agendu do pluralitného hľadania pravdy, ako nám ho predkladá napríklad Tomáš Halík. Ten sa nakoniec Róberta Bezáka často zastával.

Róbert Bezák je typickým predstaviteľom tohto bezbrehého ekumenizmu, ktorý vieroučným dogmám neprikladá väčší význam ale za dôležité považuje predovšetkým spolunažívanie rôznych náboženstiev v duchu humanistickej tolerancie. S ekumenickou agendou súvisí aj otázka celibátu kňazov, ktorú navrhuje Bezák otvoriť a nanovo skúmať, lebo „svet sa za tisíc rokov niekam posunul“, a : „v grécko-katolíckej cirkvi sú ženatí kňazi a normálne fungujú, takže v tom by som v tom nevidel problém.“ (<https://style.hnonline.sk/hn-magazin/1823894-robert-bezak-prehovoril-o-sexualnych-skandaloch-v-cirkvi-o-celibate-aj-o-migrantoch>) Ako argument uvádza, že : „V dnešnom svete nie je pre celibát pochopenie.“ Zaujímavé, zrejme v predchádzajúcich tisícročiach bolo pochopenie a preto Cirkev celibát zaviedla.

Myšlienka ekumenizmu vychádza z predpokladu, že dogmatické spory sú zbytočné pedantstvo a dokonca sú v rozpore s „radosťou evanjelia“. Tento postoj, ktorý hodnotí vieroučné spory ako komický prvok smiešnych

a malicherných učencov vznikol už v stredoveku, počas rodiacej sa renesancie. Už zvrhlý cisár Friedrich II. Hohenstauff nazval Ježiša, Mojžiša a Mohameda tromi podvodníkmi.

Riešenie je jasné: spory sú hlúposť, treba v prvom rade milovať ľudí a až potom sa starať o pravdy viery, ak sa vôbec o ne treba starať. Vymenovať celú plejádu liberálnych kňazov presadzujúcich ekumenizmus, by zabralo priestor knihy. Spomeňme napríklad kardinála Strossmayera, ktorý sa počas I. vatikánskeho koncilu obával, že dogma o neomylnosti pápežov „rozčúli odlúčených bratov“ a hlasoval proti. Táto obava o city bludných cirkví trvá dodnes. Naposledy sa silne prejavila pri vydaní deklarácie Kongregácie pre náuku a vieru, Dominus Iesus, v roku 2000, ktorá sa stavala proti teológii náboženského pluralizmu.

Stará, skostnatená Cirkev

Skostnatená a stará Cirkev, to je ďalšia myšlienková mantra cirkevných liberálov. Bezák ju počas svojho úradu ventiloval len cez populistický prístup k veriacim, ktorý cez glorifikáciu neformálnosti a zosmiešňovanie starých biskupov, naznačoval, že je „niečo zhnité v štáte Dánskom“. Ale po svojom odvolaní sa vyjadril otvorenejšie. V Cirkvi: *„na najvyšších miestach je závisť, zlomyseľnosť, karierizmus. Človek ostáva človekom, aj keď sa stane kardinálom. Takže ani na tých najvyšších miestach nie sú takí kompletní ľudia, aby uvažovali, že toto miesto dostali ako úlohu. Neraz svoju funkciu zoberú tak, že nediskutujú s ostatnými. A ak to skúsia, musia rátať s tlakmi.“* Bolo by zaujímavé sa ho spýtať, či sa tieto zistenia týkajú nielen kardinálov ale aj arcibiskupov.

Navyše je Cirkev aj morálne skorumpovaná: *„Ako keby niekto, kto už je hore, sa tej inštitúcie zmocnil a povedal, že pokiaľ nám tie pravidlá vyhovujú, tak sú dobré, a ak nevyhovujú, lebo nemôžeme podľa nich splniť svoj cieľ, tak ich odloží bokom. Som z toho sklamaný. Takto sa ísť nesmie. Ak sa aj pôjde, táto cesta bude mať zlé vyvrcholenie. Nedá sa manipulovať právom, morálkou.“*

Riešením je obroda v duchu horeuvedených postojov. Stará Cirkev musí odísť a nahradiť ju má nová, zodpovedajúca „duchu doby“, ako radi liberáli vždy podotýkali.

Dobrá správa od Róberta Bezáka

Máme však tomu rozumieť tak, podľa posledných vyjadrení, že teraz Róbert Bezák rezignoval? Že odporúča veriacim stiahnuť sa do súkromia a tam kontemplovať a rozjímať nad hriešnym svetom, prípadne sa modliť za jeho obrátenie? Že už nemajú bojovať za dobrú, novú, liberálnu spoločnosť a Cirkev?

Sen, obnoviť Cirkev v duchu horeuvedených zásad, je trvalo súčasťou liberálnych očakávaní a snáh. Nič nenasvedčuje tomu, že by sa Róbert Bezák a jeho nasledovníci rozhodli tohto sna vzdať. Jeho dohováranie kresťanom, aby sa stiahli z verejného priestoru môže teda znamenať len jedno: ich vízia spoločnosti a Cirkvi je ohrozená. A to je pre nás katolíkov dobrá správa.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/robert-bezak-pokus-o-kvietizmus-alebo-o-umlcanie-krestanov/>